

דכיומי מי ששקר יפסד וכן משמע מדברי רמב"ם ב' וכתבתי זה לפי  
שאיני כח אנשים חכמים לאחר לחול זה בט אף שהם בעתים יסולק  
לחול ולרפתי הם מבטלים מלוח עשה ומלוח גדולה של מילה ויש לבד  
לכעל הדבר הזה פירש. וכתבנוהו שור סימן כ"ח כתב על דברי הש"ך  
ז"ל לא ידענו מאי ראי' מימי מדברי הרא"ש וכו' לא ידענו מהמלוח הוא  
של האב וכן כביסוי מי ששקר יפסד אף דאפ"ה יכול לעשות שליח דשלו  
של אדם כמותו וכן הד"מ ב"ד הל' מילה הביא בשם א"ז דאם האב מוטל  
אסור לכבדו לאחר וכתב הד"מ ותמכני הא ק"ל בכל מקום שלוחו של  
אדם כמותו עכ"ל. ולא ירדתי לסוף דעתו מאי מימי מדברי הרא"ש וכו' וכו'  
ואל תשיגי ממ"ש יבמות (דף מ') גבי מלח חאלל במקום קדוש דקמ"ל  
דלא חימא רמז כהן העובד אוכלת רמז כהן אחר אכלה דשאי הכהן דכבר  
כחי' ואכלו אוכלו וגו' ומתקם משמע דכח מחויב לאכול ומתחמא המלוח  
מוטלת על הכהן העובד שהרי עבודה דהיינו אכילה שלו כמ"ש בב"ק  
דף ק"ט ולהכי מני ב' קרא לפסח וכו' וע"ש שכתב עוד ראי' מהא  
דאמרין מלח בגדול לייבם ואפ"ה אי כפי שאלה ייבם את קתם הרשות  
בירו ובראי' ביבמות (דף מ"ג) אם רמז הגדול לייבם את כולם הרשות  
בירו אלא רמז דאי כפי שאלה ייבם את קתם רשאי וכן מוכח שם (דף ה"ג)  
דמי לא רמז מהלכין אלא האמין ועיין שם שהאריך להביא ראיות בזה  
דיכול לעשות שליח במלוח מקבצי ל' מוחה ע"ש :

**ורענוד**

מדברי הרא"ש שפר מוכח דלא מהי שליחות במלוח מילה  
שעל האב דאי נחמא דשליח של אדם כמותו בזה אי"ב כי  
היכי דאם ה' האב עלמו רמז למוהלו ובה אחר וקדמו דמיב לשלם עשרה  
וכו' ה"ז אם נמנו לשלוחו כיון דשלומו כמותו ומלוחו עליו נתקיים ע"י  
שלומו כמותו והשפא שאל אחר וקדמו ואינו שלוחו הרי ביטל מלוחו וכו'  
כדין לשלם לו עשרה זהו אפ"כ דלא מהי שליחות במלוח האב למולו  
ומשום הכי כל שנתן לאחר וקדם אחר פטור דאינו מפסיד לאב כיון דלאו  
שלוחו הוא בזה ולא האחר נמי לא מפסיד כיון דעדיין לא זכה בה.  
ובדברי הרמ"א קשיא לן דכתב בדברי הרא"ש דאם נתנו לאחר למוהלו  
ובא אחר וקדמו פטור וכיון דס"ל להרמ"א בזה שלוחו כמותו א"כ מה לו  
שהאב בעלמו רמז למוהלו או נתנו לשלוחו דעדיין מלוחו הוא דנתקיים ע"י  
שלומו כמותו ובבא אחר וקדמו דאינו שלוחו ולא הוי כמותו הפסיד מלוח האב.  
ואפשר לומר כיון דכבר גילה האב לעשות הדבר ע"י שליח א"כ בקדמו  
אחר נמי ס"ל שליח דאב והא דאמרין בפ"ק דחולין האומר לשלוחו לא  
ותרוס ל' ושמש אינש אחריני ואלו תרוסו הרינו ס"י קפ"ח משום  
שלא מדעת. יש לומר הכהן שאלו וכמ"ש בתרומות הדשן ס"י קפ"ח משום  
דעשה כע"כ דשלומו דוקא תרוס משום דידע ומכיר באינו מזה רגיל  
בע"כ לתרוס בעין יפה או בעין רעה או ביטוי וכן אם דרכו לומר כך  
אלא יסום ע"ש וא"כ הא שפיר מתקיים שליחות ע"י האחר שקדמו אכל  
אם האב בעלמו רמז למוהלו ומשום דמלוחו כמותו כולו ויפסיד  
לעשות בעלמו אין האחר שקדמו נעשה שלוחו כלל ועיין במשנה למלך פ"ד  
מבכורות בזה דאם גילה לא לעשות ארו פטולה ובא אחר ופשה דהוי  
שלוחו ע"ש. אלא דלפניד נראה דאפילו היכא דליכא קפידא נמי לא הוי  
שלוחו אם לא עשאו בפירוש מהא דאמרין פ' המקבל דף ס"ו באומר  
לשנים כתבו וכו' גט לאשתי ואחרו לסופר כתוב מלא ואחרו שם בגמרא  
משום דמילי לא מימסרי לשליח והא דאי ליכא קפידא כלל וכמ"ש חו"ס  
שם דאי משום כיון דכפל אם כן אפי' נחמא מילי מימסרי לשליח נמי  
לא מילי משוי שליח שלא מדעת בעל כיון דקפיד וכו' דליכא קפידא  
הוי דמילי לא מימסרי לשליח ולא הוי שליח דעדים ליהוי שליח  
דבעל מעלמו כיון דכבר גילה לאדם לכתוב לו גט. ואין לומר דגם  
שאי דבעיק ששחמו קולו דכפל דאי נחמא דאם גילה לאיזה אדם  
לעשות לו פטולה רשאי גם האחר לעשות שליחותו ס"ל כשישחמו קולו והא  
דכתב בשם א"ה"ס ס"י ל"ד דאפי' לא מיכח שליח בהדיא אלא שגילה  
דעתו שחמן באשה פ' ואחר לו לשכרה והלך השדכן וקידשה בלי מינו  
שליחות דמקדשה והוא מדברי הרא"ש פ"ק דקדושין ומשמע מהא דאפי'  
אדם אחר וכמ"ש בתה"ד ס"י רל"ז בשם א"ז בשם רבינו שמחה דאפי'  
אינש דעלמא נמי ע"ש נראה דההם משמע וכו' הוא דכיון דגילה דעתו  
שחמן באשה פ' ס"ל וכו' וכן לאדם שלא בפניו וכבר כתבנו בס' רמ"ג  
סק"ט דאי לא שייך אלא בהם שזוכין לו מעלמא דכבר דהם אכל דבר  
פסול של הפסול לא שייך ב' וכו' אלא שליחות וע"ש היכא דהפסד  
שכן שליחו לז"י ומשום באשה ס"ל וכו' שזכין לו כיון שגילה דעתו שחמן  
בה אכל במדי דשליחות היכא דלא שייך וכו' לא נעשה שליח אלא אם  
שמינה אותו לשליח ומש"ה גבי יס דלא שייך וכו' אלא שליחות וכיון דמילי

לא מימסרי לשליח לא נעשה שלוחו ושליח הפסל נמי לא הוי ממילא וכן  
כאב במלוח האב למוהלו לא שייך וכו' אלא שליחות ועוד דחוק דקפיד  
אינש כותב בזה לכבד לאהבו ולקדשו ולאמון וא"כ אחר שקדמו לא הוי  
שלוחו כלל. ועמ"ש בחידושיי לח"ט פ' ל"ד ולכן נראה מדברי הרא"ש  
שכתב דאם היה לאחר למולו דאין האחר שקדמו מחייב לשלם דס"ל דשליח  
לא הוי כמותו דאי נחמא דשלומו כמותו א"כ לשלם לאב וכמ"ש. ומה שהקטן  
בד"מ דהא בכל דוכתי ק"ל שלוחו כמותו נראה לפי מ"ש במו"ק ר"י  
בפ' הא"ש מקדש וז"ל יש מקשים א"כ לכל דבר מלוח יועיל השליח ויאלתר  
אדם לחבירו שב כסוכה עבדו רמז תפילין עבדו ולא חלמא הוי שהמלוח  
שחייבו המקום לעשות בגופו הא"ך יפסוד הוא ע"י שלוחו וכו' לא יעשה  
כלום דודאי בקידושין ובזיושין מחייב כי הוא המגיש. ולא השליח שכותב  
בגם אלא פ' פ' פ' פ' וכן נמי האשה למי הוא מקדשה כי אם לו והיא  
אשמו וכן בפסח הוא אוכלו ועל שמו ישמש וירק הדם אכל כסוכה ה"ז  
יכול לומר לשלוחו עשה לי כוכה וכו' וישב בה אכל אם יפס בה חבירו  
לא קיים הוא כלום וכן לזכר וכן לזית וכל המלוח עכ"ל :

**ובזה**

נראה כל הראיות שהביא בכתב"ש ומשום דגבי קצת לי מוחה ס"ל  
כעשה שליח לעשות לו כוכה וכו' וישב כסוכה וה"ז במחזה הוא  
הדר בבית שיש בו מחזה אכל במלוח כיוסו שהמורה העילה עליו מי ששקר  
יפסד אם מכסהו שלוחו לא קיים הוא כלום והיינו נמי ששחמא דמילה והא  
דקמ"ל לתפילין וסוכה ולזית דאינו בשלוחו וכמ"ש בחו"ר. ומה שכתב  
ואל תשיגי מזה שאלמר ביבמות גבי מלוח חאלל במקום קדוש כו' דהתם  
מני קרא לעכב ע"ש אינו נ"ך לזה דודאי במדי דאכילה דבעיקן ש"אכל  
כדרך הגאון ואם שלוחו אוכל אין לו הגאון ובראי' פ' הא"ש מקדש אפי'  
למ"ד ש' שליח לדבר עבירה מודה באומר לא ובטל את העבירה דלא מלוח  
זה נכרה והא מתחייב ע"ש וס"ה באכילה חלב דאין המשלח חייב וה"ס  
באכיל' מזה לא שייך שליחות. ומ"ש ראי' מהא דאמרין מלוח בגדול לייבם  
ואפ"ה אי כפי שאלה ייבם את קתם הרשות בירו ותמכני איך פלה  
דעתו הנפלאה דהא שאלה ייבם הוא מטעם שליחות והא אפי' בחליטה  
אחרו ביבמות דף ק"ט דלית ב' משום שליחות ומכ"ש ביבום. ובפ' האומר  
פ"ק והא ביאה דלית' בשליחות ואפ"ה מהי ב' מחא וע"ש אלא דהתם  
לאו מחורה שליחות הוא אלא כיון דהגדול אינו רוצה מחזירין על שאר  
האמין ואפי' אם הגדול אינו רוצה שייבמו א' מחאיו ומשום דיבום הוא  
בכל האמין ומלוח בגדול ואם לא רצה הרי הוא מלוחו בשאר אמין. ובס'  
הכלבו בדין הלכות ברבות הרינו וס' כתב בשם י"א של מלוח שאי אפשר  
לעשותו ע"י שליח והוא להבא כנון מלוח לזית ומקלח הברכות בלמד וכל  
מלוח שאפשר לעשות ע"י שליח ומכ"כ בעל כו' וע"ש. ונראה מזה  
דבס"ד ג"כ דביבסוי דהם לא מהי שליחות וא"כ ה"ה במילה וכיון דבאי'  
ובכלבו וס' לפי מ"ש במו"ק ר"ד ה"ה נראה דביבסוי ובמילה לא מהי  
שליחות ולפי מ"ש נס מדברי הרא"ש מוכח הכי א"כ מי שיכול לזית  
מוהל בעלמו ראו לו לעשותו בעלמו מלמד מילה דאינו אלא לרפאה  
בזה יוכל לכבדו לאחר. ובהה"ה ראי' במקלח מקומות שמכבדין לקטן במלוח  
ז' וזו נלמד' דאי אינ' לאב למוהלו דמלוחו עליו דהא דמכבדו לאחר  
אינו אלא משום שליחות וכמ"ש בד"מ דשליח של אדם כמותו וכיון דקטן  
אינו יכול למוהלו מתקיים מלוחו עכ"פ ע"י שליחות כמ"ש בד"מ וא"כ  
אינו רשאי לכבד אלא לגדול דאי' בשליחות. והא דכתב בש"ע י"ד ס'  
רס"ד הכל בשדכן למוח אפי' עבד ואשה וקטן. נראה דהיינו דאיתגשו  
במלוח מילה שלא יסדך לחזור ולהטין דס' ברית וכמ"ש ה"ה ב"ד שם או היכא דלית' לאב  
אכל כי אפי' לאב דמלוח זו עליו רחמ' דכתבתי וימל אברהם כו' ולזכר  
לעשות שליח במקומו וקטן אינו בשליחות ואפי' הגיע הקטן לכלל שנים  
לא מהי עד שידע שהביא שערות ומשום דבמדי דאורייתא נ"ך בדיקה  
כנון ככתובת ספר תורה ותפילין ומחזות וגו' וכן ראי' לזהר עכ"פ  
היכא דאפי' לאב א"כ שאלו יכול למוח בעלמו שלא לכבד אלא לאיש הידוע  
בגדלות דאז מתקיים מלוחו לפי מ"ש הרמ"א בד"מ ע"י שלוחו כמותו :

**סי' שפ"ג סעי' ד'**

**המשנה** חטולות. והיינו דמפסד  
הרמב"ם להא דפרקי  
בפ"ק דב"ק והא איכא מרבה בחבילות וכמ"ש הרמב"ם בפ"י מחובל וע"ש  
ואיכא למדך בהא דכתב הרמב"ם ואם אין ידוע משלמין בשום זמאלי הא  
כל דר מני אחר אפי' לא הוקמי' אלא האחרון וכן האחרון שאל חוק  
בראשון והיכי מוזילין ממנה בספיקא. ונראה דהרמב"ם יס' לו ראי' לזו  
משם